

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

פב.

עין משפט נר מצוה

סג א מיי פ"ב מהל'
אסורי זבאה הל"ו
סמג לאוין קרי טושיע
הר"ע סימן טו סעיף ב:
סד ב ג מיי שם טור שריע
שם:
סה ד מיי שם הלכה ב
ספג שם טור שריע
שם סעיף א:
סו ה ו מיי שם הלכה ה
ספג שם טור שריע
ס"א מ"מ סימן תכה סעיף ד
כהנה:
ס"ז ד מיי פ"ה מהלכות
ת"מ הלכה ג סמג
עשין ז טור שריע י"ד סימן
רמב"ם סעיף י"א:

תורה אור השלם

1. בגדה יהודה ותועבה
נעשהה בישראל
ובירושלם כי חלל יהודה
קדש יי אשר אהב וקבל
בת אל נבר.
2. אכן בגדה אשה
מרה"ב בן בגדהים ב בית
ישראל יאם יי:
3. ואת זכר לא תשכב
משכבי אשה תועבה
הוא: ויקרא י"א כב
4. לא תהיה קדשה
מבנות ישראל ולא יהיה
קדש מבני ישראל:
דברים כג י"ח
5. יברת יי לאיש אשר
יעשה ער ונעה מאהלי
יעקב ומגיש מנחה ליי
צבאות: מלאכי ב"ב
6. קבורת חמור יקבר
סחוב והשלק מהלגא
לשערי ירושלם:
ירמיהו כ"ב
7. ויאמר משה אל שפטי
ישראל להרגו איש אגשיו
הצבאים לבעל פעור:
במדבר כה ה
8. והנה איש מבני
ישראל בא ויקרב אל
אחיו את המדנית לעיני
משה ולעיני כל עדת בני
ישראל ותקח בכים פתח
אהל מועד:
במדבר כה ו
9. וירא פינחס בן אלעזר
בן אהרן הבדו ויקם
מתוך העדה ויקח רמח
בדבר כה ז
10. אין חקמה ואין
תבונה ואין עצה לנגד
משלי כא ל

נשג"ז. וזנה אס הוא כהן: **ואידך** נשייהו לא מפקרי. ולא מחייבי משום וזנה הקשה ה"ר משה מפונטווא"ר מהא דלמרא פרק הצא על יבמתו (יבמות סא. ושם) אין וזנה אלא גירות ומשומרת וכו' (כותית) ו"ל דכיון דתמיז וזנה לא יקח לא מחייבי משום וזנה אלא אס כי יש זה ליקוחין

כגון גירות דתפיס קידושי אצל כותית לא ועוד משמע קדוש דלאירי זהאיא דשריא לישראל ואסירה לכהן לאפוקי כותית דאסורה לתרווייהו ומיהו קשה דצפרק כל האסורין (תמורה נט: ושם) קאמר רבא צכין הצא על כותית לוקח עליה משום וזנה מדאורייתא ודומק הוא לאוקמי שמעתא דהכא כחזי ועוד קשה דרבי עשרה יוסין (קדושין דף ע"ח.) פליגי רבי יהודה ורבי יוסי ור"ש בגיורת לכהן ואפי' לרבי שמעון לא שרי אלא צנתגרייה פתוחה מצת שלש שטרעו צתוליה בישראל אצל כותית לא וגראה לפרש דהן שמעתא צנשומרת שלא צעלה ואפילו אינה משומרת לא לקי מדאורייתא מספיקא אצל ודאי צעולה לוקח מדאורייתא כרצא צנמורה והאיא דקדושין אע"ג דמדאורייתא אסורה לאו משום וזנה מיתסרה אלא גזירת הכתוב וכן משמע צירושלמי פרק צנרת דקדושין דא"ר יעקב צר ארזי צסס רבי יהושע צן לוי מעשה צנשפתח צדרוס שהיו קורין עליה ערעור ושלח רבי את ר' רומנוס לצדוקה ומלא צננגייהה וקנתה פתוחה מצת ג' שנים ויוס אחד והכשירה רבי לכהונה רצ השעיה אמר כרבי שמעון הכשירה א"ר זעירא דרבי הכל הוא דא"ר זעירא צסס רב אלא צר אחיה ר' יודן מנוו זה צסס רב ר' אבהו צסס ר' יוחנן ולא צגרת כשר שהיא צלא מעשה וצל מצת עשה והוא אשה צצתוליה יקח ולא צוגרת כל לא מעשה הצא מכח עשה עשה הוא ודכותיה כי אס צתולה מעמיו ולא גירות כל לא מעשה הצא מכלל עשה עשה משמע מהתם צדיא דליכא מלקות והוצרכו חכמים לגזור כדי לחייבו מלקות ומיהו סוגיא דיקן משמע דעודצא דירושל' משום וזנה דמיימי לה צפי הצא על יבמתו (יבמות ב) ובעי למפשט מיינה דהלכה כר"ש ודסי שאני התם הואיל ואינסב אינסב דהא רב ורבי יוחנן דלמרי צוגרת ומוכות ען לא ישא ואס נשא נשוי ומסיק צשלמא התם סופה להיות צעולה תתחיי הכא סופה להיות וזנה תתחיי וז"ל וזנה לאו דווקא:

היוצק פנחס נהרג עליו נהרג והרגו לפנחס אין נהרג עליו שהרי רודף הוא ויאמר משה אל שופטי ישראל וגו' הלך שבטו של שמעון אצל זמרי בן סלוא אמרו לו הן דנין דיני נפשות ואתה יושב ושותק מה עשה עמד וקיבץ כ"ד אלף מישראל והלך אצל כובי אמר לה השמיעי לי אמרה לו בת מלך אני וכן צוה לי אבי לא תשמעי אלא לגדול שבהם אמר לה אף הוא נשיא שבט הוא ולא עוד אלא שהוא גדול ממנו שהוא שני לבטן והוא שלישי לבטן תפשה בכלוריתה והביאה אצל משה אמר לו בן עמרם זו אסורה או מותרת ואם תאמר אסורה בת יתרו מי התירה לך נתעלמה ממנו הלכה געו כולם בבכיה והיינו דכתיב (יהמה בוכים פתח אהל מועד וכתבי וירא פנחס בן אלעזר מה ראה אמר רב (ראה מעשה וזכר הלכה אמר לו אחי אבי אבא לא כך לימדתי ברדתך מהר סיני (הבועל את כותית קנאין פוגעין בו אמר לו (קריינא דאיגרתא איהו ליהוי פרוונקא ושמואל אמר ראה (שאין (חכמה ואין תבונה ואין עצה נגד ה' (כל מקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרב ר' יצחק אמר ר"א ראה שבא מלאך והשחית בעם ויקם מתוך העדה ויקח רומח בידו מיכן שאין נכנסין בכלי זיין לבית המדרש שלף שגנה והניחה באונקלו והיה נשען

לא פגעו צו קנאין מהו. מה עונש צדצר: אנשייה רצ לגמריה. שכן מה שגמר מרצו צדצר זה ולא ידע להשיבו: וכן הוא אומר ואס זכר וגו' סיפיה דקרא תועבה היא: וזנה. מופקרת ואפי' ישראלית: קדש. מפקיר קדושתו והולך לרדוף וזנות. קדשה ממללת קדושתה וכן קדש מחלל קדושתו: **כחוצ על גלגלתו של יהויקים.** משום ר' חייא צר אצויה נקט לה: **ואס ועוד אחרת** נקמה נעשית זה צצר ועוד אחרת מעשה זה: **וקינו דר' פרידא.** הוא ר' חייא צר אצויה והכי אמרי' צחלקי: **נכוג.** צלצלה וילאה מקצורתה: **קצורת חמור.** מושלך צרחוצות: **צסיפטא.** ארגו: **לשיצנפאה.** לשכנותיה: **דלא קא מנשי לה.** אינה נשכחת מנצו: **שגרסה לטורא.** הסיקה את התנור: **חייצ עליה.** כלומר נענש זה משום כל אלו: **נדה.** אע"פ שדס כותית כדס צהמה מכל מקום מילוס וחילול לקדושת השס הוא: **שפתה.** שהיא כשפתה אצלו שנסת ישראל צצירה נקראת: **עודס כוכבים.** לא תמתחן צס כי יסיר וגו' (כל המסירות את הלצ צנשמעט.) ומיחו לאו דלא תמתחן ליכא דאורייתא דדרך חתנות משמע וצית דינו של צשמונאי גזרו דלפרוש מיינה משום כל הני: **א"א.** ולאו ממש דקדושין לית להו ומיהו לא"א דמייא ומייצ לפרוש הימנה שלא יא"א רגיל צצחת איס: **אצל אישוס אין לסס (ש).** שסתם כותית מופקרת ואינה מייסדת לצעלה ולא דמייא לא"א: **אמר רצ חסדא.** קנאי הצא לימלך צצית דין צשעת מעשה אס יפגע צו אין מוריס לו שלא נאמרה אלא למקנא מעמנו ואינו נמלך: **ולא עוד אלא שאס פירש ומרי.** מן האסא והרגו פנחס אחר צן נהרג עליו שלא נאמרה הלכה דא אלא נשעת מעשה: **זמרי הוא שלומיאל: נשיא צצט.** שמעון דלנקמן: **שמעון שני לצטן לוי שלישי לצטן: צס יסרו מי הפטיה לך.** משה קודס מתן תורה נשא וכשנמנה מורה כולן צני נח היו וכנסו לכלל מצות והיא עמהס וגריס רביס של ערצ רב: **ונשעלמה ממנו רביס.** שנאמר לו כסיעי הבעל כותית וכו': **אחי אצי אצא.** היינו משה שהיה אחי אצי אציו אהרן: **פרוונקא.** שליח: **שמואל אמר מאי וירא ראה שאין חכמה.** כלומר נזכר פסוק אין חכמה ואין תבונה נגד ה' שכל מקום שיש חילול השס אין חולקין כבוד לרב לפיכך הורה פנחס הלכה צפני רצו ולא המתין ליעול רשות מנשה שלא יראו הרואים וילמדו להמיר את כותית: **ויקס ויקח.** מכלל דעד השתא לאו צידו הוה: **העדס.** סנהדרין שהיו יוצבים ודיין כדכתיב קח את כל ראשי ואמרי' צצר' ד' (לעיל לה.) חלק להס צתי דיין לדונס דיני נפשות על עון פעור: **שלף שנסה.** שלף הצרול צצראש הען של רומח: **אונקלי.** מלצו:

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה אצל אשוח.
ב"ב ע"י ע"ל פסק ד' ממות טור דף ק"ב צמוסת:

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה אצל אשוח.
ב"ב ע"י ע"ל פסק ד' ממות טור דף ק"ב צמוסת:

מוסף רש"י

ער בחכמים. מריף להצן ולהרות צין החכמים. דלמריין צערוצין (נג.) אהרנית ערנית (שבת נה.) חייב משרוס משום א"א. גזרו עליהן משום נדה דרעין, ואע"ג דעבידת סוככים אין דמת ממחא מן התורה, שתי היא ככהמה, תמיס גזרו עליה, ומשום שפתה, ומשום עובדת כוכבים ואלו מתמתן זה דרך אשוח, ומשום שמת איס, ודעולת בעל טס לכן לצני נח. דמריס והיא צעולת בעל, וישראל רגיל צכך והואיל וצא עליה צנמנה אחי למנעל מני נדה ישראלית ואחי למייצב שפתה ועבר משום לא יהיה קדש ואחי למנעבא לעבידת סוככים ועצר אלא תמתחן ואחי למיבעל שמת איס ישראל (ע"י ד'.) הוה חייב לאו דוקא אלא אסורי, דלא מדאורייתא אלא מדרען (שבת פ"א.) משום שגג"ז. נדה שפתה עובדת סוככים וזנה, שאס כהן הוא יס כהן משום לאו דוניה, ולא לאו ממש אלא גזירה משום וזנה ישראלית שצעולה לאסור לה (שם.) קריינא דאיגרתא. משל הוא (ב"מ פ"ג.) שאין חכמה וגו' נגד ה'. אין חכמה תשובה נגד ה' (ברכות י"ט.) שבושות ל' אין מורה חכמה וכבוד ומנוה ויען תמדת כנגד חילול השס (שד"ח פ"ג.)

היוצק פנחס נהרג עליו נהרג והרגו לפנחס אין נהרג עליו שהרי רודף הוא ויאמר משה אל שופטי ישראל וגו' הלך שבטו של שמעון אצל זמרי בן סלוא אמרו לו הן דנין דיני נפשות ואתה יושב ושותק מה עשה עמד וקיבץ כ"ד אלף מישראל והלך אצל כובי אמר לה השמיעי לי אמרה לו בת מלך אני וכן צוה לי אבי לא תשמעי אלא לגדול שבהם אמר לה אף הוא נשיא שבט הוא ולא עוד אלא שהוא גדול ממנו שהוא שני לבטן והוא שלישי לבטן תפשה בכלוריתה והביאה אצל משה אמר לו בן עמרם זו אסורה או מותרת ואם תאמר אסורה בת יתרו מי התירה לך נתעלמה ממנו הלכה געו כולם בבכיה והיינו דכתיב (יהמה בוכים פתח אהל מועד וכתבי וירא פנחס בן אלעזר מה ראה אמר רב (ראה מעשה וזכר הלכה אמר לו אחי אבי אבא לא כך לימדתי ברדתך מהר סיני (הבועל את כותית קנאין פוגעין בו אמר לו (קריינא דאיגרתא איהו ליהוי פרוונקא ושמואל אמר ראה (שאין (חכמה ואין תבונה ואין עצה נגד ה' (כל מקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לרב ר' יצחק אמר ר"א ראה שבא מלאך והשחית בעם ויקם מתוך העדה ויקח רומח בידו מיכן שאין נכנסין בכלי זיין לבית המדרש שלף שגנה והניחה באונקלו והיה נשען